

man lagde Accenten alene paa Individualismen og den personlige Frihed, det er jo netop disse Mangler, vi nu ere nødte til at bøde paa. Sygekasseinstitutionen er ganske bortset fra, at den har sin Rod i den Tid, de Herrer pegede paa, gammel hertilands. I Kjøbenhavn og Kjøbstæderne staar den ret sikkert efter mit Skjøn, paa Landet er den forholdsvis ny, men det lader sig ikke nægte, og det er ogsaa omtalt af flere Medlemmer, at den er noget stærkt i de sidste Aar. Der er nu over 1,000 Sygekasser med over 120,000 Medlemmer, og om end Bevægelsen har været svag nok paa Landet, i det Mindste forsaavidt den til Dels har manglet et sikkert materielt Grundlag, er den dog af den Bestaaffenhed, at den fortjener at støttes og tages under Armene. I Forbindelse hermed skal jeg sige overfor de to ærede Medlemmer, der for Resten erkjendte, at Lovforslagets Standpunkt er rigtigt, saa at jeg Intet har at foreholde dem, at det, der nu sker, er, at man søger at udvilde Sagen paa det bestaaende Grundlag. Der maa, som den sidste ærede Taler accentuerede, sættes en vis Begrænsning. Her foreligger et Forslag om anerkjendte Sygekasser, og hvis man under dette uden Begrænsning vil inddrage alle mulige Vnster, tror jeg ikke, man gjør vel deri. Vi have alle ønsket og ville fremdeles ønske at gennemføre andre Ting, der kunne komme paa Dagsordenen, men som efter min Mening for Diebliffet ikke staar paa Dagsordenen. Naar en enkelt Kvist, det ærede Medlem fra Helsingør (Tvede) er gaaet i den Retning, at det, her foreligger, egentlig ikke er det, man skulde tage fat paa, men at det var noget ganske Andet, at man skulde tilveiebringe en stor korporativ Forening, der skulde optage baade Sygekassepørgsmaalet, Alderdomsforsjorgelse og Invalidespørgsmaalet, saa tror jeg, han har Uret deri. Jeg har ogsaa havt Leilighed til at beskæftige mig med disse forskjellige Spørgsmaal, i det Mindste til en vis Grad, og jeg tror, at det ærede Medlem tager ganske feil, naar han mener, at det er lettere at løse alle disse Forhold paa een Gang end ved at tage et for ad Gangen. Man maa først søge at komme frem ad Veien, og det er det, man har troet at maatte slaa ind paa her. Man kunde sige, hvorfor ikke lade den Sag være betroet til privat Ansørg, saaledes som den er, men de Fleste have dog erkjendt, at det er rigtigt at tage den under Armene, og Grunden, hvorfor jeg mener det, er netop, at vi ere komne bort fra de gamle Rammer, og at det ikke kan nægtes, at naar den Enkelte skal vedblive at staa isoleret, saa er der den Vanstæiighed, at Trængselen er saa stor, og

Konkurrencen saa besværlig, at mange, selv dygtige Folk, ikke have Udsigt til at blive stillede saaledes i Samfundet, at de, som et æret Medlem fra Bræstø (Knecht-Thott) udtrykte sig, kunde faae fast økonomisk Grund under Fødderne, men komme til at staa saaledes, at de selv ved et enkelt Sygdomstilfælde ere udsatte for at faae et Knæk, der kan faae Betydning for deres egen og deres Familys Fremtid. Derfor mener jeg, at det Første, man skal tage fat paa og passende gjøre til en Samfundsopgave, er at støtte Sygekassebevægelsen. Man skal gjøre det, fordi den har faaet en fast Rod i Befolkningen, og man maa gjøre det efter Princippet Hjælp til Selvhjælp, det holder jeg fast paa. Derved komme vi altsaa — eller jeg i alt Fald — bort fra en hel Del af de Vnster, som ere vixrede fra forskjellige Sider her, og jeg skal strax nævne et Punkt, som jeg derved kommer bort fra eller kommer til at tage en bestemt Stilling til lige overfor den ærede Kommission, hvis Arbejder jeg forøvrigt anerkjender. Det er med Hensyn til den Maade, hvorpaa Bidraget skal gives. Der er foreslaaet af Kommissionen 3 Kr. for et ugift og 6 Kr. for et gift Medlem af en Sygekasse. Det har jeg ikke ment at kunne gaa ind paa, og jeg skal sige hvorfor. Vil man gaa efter Princippet: Hjælp til Selvhjælp, maa man ogsaa anerkjende, at den, som selv yder noget Betydeligt, skal have mere end den, som yder Lidt. Den, som yder 12 Kr., skal have Mere end den, som yder 6 eller 3 Kr. Naar man vil følge det, der er foreslaaet om 3 eller 6 Kr., saa vil man virkelig sætte en Præmie paa det lave Bidrag. Naar den, der yder 3 Kr., kan faae lige saa Meget som den, der selv yder 12 Kr., saa ser jeg ikke, at der bliver nogen Grund for den, som yder det lille Bidrag, til at søge det hævet, men det er netop det, som vi trænge til at søge hævet, og som jeg ogsaa tror maa kunne hæves og med Nødvendighed vil blive hævet noget. Dette gjælder navnlig Landskasserne. Det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) vilde gjøre gjældende, at man her skulde hjælpe dem, som trænge haardest, og jeg anerkjender selvfølgelig, at de, som give det mindste Bidrag, ofte trænge haardest. Men man maa ogsaa vælge en Fremgangsmaade, som kan siges at være retfærdig, og det forekommer mig ikke retfærdigt at yde Statens Bidrag i Glæng — uanset om de Paagjældende yde Lidt eller Noget, som er klæffeligt, og som i og for sig er i Stand til at fikke dem nogenlunde. Lovforslaget handler om anerkjendte Sygekasser. Man maa maalkke se Lidt videre paa Udtrykket, naar man vil forstaa det rigtigt, fordi